

Nota autorului

Kult este o operă de ficțiune, dar unele părți importante prezintă cu acuratețe evenimente adevărate.

Am devenit membru al Bisericii Scientologice în 1978, pe când aveam douăzeci de ani, în orașul meu natal Hässleholm, aflat în zona de sud a Suediei. Descrierile perioadei în care Jenny a făcut parte din congregația scientologică, felul în care a fost atrasă inițial de Biserică, ce a văzut, cum a fost tratată, detaliile cu privire la studiile ei, toate acestea pornesc de la propriile experiențe. Gândurile, temerile și preocupările lui Jenny în aceste momente sunt identice cu propriile reacții avute în acele situații. Sună straniu, însă grupul nostru chiar a săpat ca să găsească intrarea pe Navă, exact așa cum am descris în cartea de față. Conducerea congregației din Hässleholm știa despre descrierea făcută de L. Ron Hubbard cum că Xenu, despotul galactic, a încarcerat un grup pe o planetă aflată la periferia Universului, acum 75 de milioane de ani. Liderii noștri credeau că știu cu exactitate unde e îngropată nava spațială a grupului respectiv: pe coasta sudică a țării. Prin urmare, am început săpăturile.

Acest episod extraordinar a fost unul dintre motivele pentru care am decis să părăsesc cultul. La acea vreme, aveam douăzeci și cinci de ani și o viață întreagă înaintea. Experiențele mele din cadrul scientologiei m-au afectat profund, atât pe termen scurt, cât și lung. Atunci când am devenit membru, am pus capăt unei cariere sportive promițătoare și am întrerupt

contactul cu familia și prietenii pentru a-mi putea dedica viața științelor. Mi-a luat mult timp să pot re-lădi acele relații. Din nefericire, unele n-au mai putut fi reparate.

Mulți ani mai târziu, când mi-am întemeiat propria familie, am decis în cele din urmă să explorez în profunzime motivele care m-au determinat să fac acele lucruri, așa că am hotărât să scriu *Kult*. În timp ce lucram la carte, eram profund conștient de faptul că tinerii sunt cei mai vulnerabili în fața virusului mental răspândit de grupuri nocive precum scientologia și de liderii cultului. Aceste grupuri se aseamănă, fie că vorbim despre un cult de nebuni (iar scientologia intră în această categorie), fie despre o grupare politică sau religioasă violentă și extremistă. Sper că această carte și prelegerile pe care le țin în prezent adolescenților vor face tinerii mai conștienți și mai rezistenți în fața tentațiilor cu care încearcă să-i ademenească cei care susțin că au descoperit adevărul și rezolvarea tuturor problemelor. Cei care fac astfel de afirmații nefondate sunt mincinoși.

Scenele în care am descris moartea surorii lui Daniel, Åsa, sunt bazate îndeaproape pe evenimentele adevărate petrecute la Clearwater, în statul american Florida, în 1995. Lisa McPherson, o tânără membră a Bisericii Scientologice de acolo, a murit pe 5 decembrie 1995 după ce a fost izolată și „tratată” de membrii Bisericii timp de șaptesprezece zile. Unele circumstanțe din descrierea morții Åsei sunt diferite față de cazul Lisei, iar aici amintesc tentativa de suicid a Åsei, pe care am inclus-o în carte din rațiuni dramatice. În afară de aceste aspecte, episodul descrie cu acuratețe evenimentele premergătoare morții Lisei McPherson. Găsiți cu ușurință informații suplimentare pe Internet și sfătuiesc pe oricine citește această carte să și facă acest lucru.

Lisa McPherson nu a avut un frate care s-a sinucis. L-am creat pe Daniel din considerente dramatice, dar și ca să arăt faptul că sinuciderea nu este nici pe departe un fenomen neobișnuit în cadrul Bisericii Scientologice. În decursul anilor în care am fost membru și la puțin timp după aceea, doi membri ai congregației mele au recurs la acest gest disperat. Ambii erau tineri talentați, care mai aveau multe de văzut și trăit pe acest pământ. Aceasta e una dintre marile tragedii de care se face vinovată Biserica Scientologică: efectele devastatoare pe care le are asupra tinerilor care fie se alătură cultului de la o vârstă fragedă, fie ai căror părinți devin membri în copilărie sau sunt deja membri la momentul nașterii acestora. Merită menționat și faptul că Quentin Hubbard, fiul fondatorului Bisericii, L. Ron Hubbard, și-a luat propria viață la vârsta de douăzeci și doi de ani, în 1976.

Am avut noroc că am putut scăpa. Am dus o viață bună și nu trece zi în care să nu fiu recunoscător că am plecat. În încheiere, persoana căreia vreau să-i mulțumesc din suflet este Hanna, soția și prietena mea cea mai bună, sfătuitoarea mea și cea care mi-a fost alături cu fiecare pas pe care l-am parcurs în această călătorie. Mi-a ascultat multe idei proaste, a înțeles cum să le dea uitării cu blândețe și a recunoscut mereu ideile bune atunci când eram îndeajuns de norocos să-mi vină vreuna. A fost de asemenea gata să mă urmărească seară de seară, weekend de weekend, cum am stat în fotoliu cu laptopul pe genunchi. Îți mulțumesc, Hanna. Îi dedic romanul *Kult* cu toată dragostea.

Stefan Malmström,
mai 2019